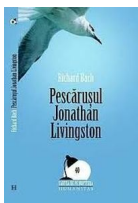

CARTE: „Pescărușul Jonathan Livingston” de Richard Bach

Scris de Horia Picu

Duminică, 07 Iulie 2013 06:05 -

O povestire despre aspirația omului spre autodepășire, de a trece dincolo de limitele unanim acceptate. Scriitorul american Richard Bach vine cu o viziune interesantă asupra vieții, a morții, așa cum ilustrul său înaintaș, Johan Sebastian Bach a avut-o în domeniul muzicii.

Richard Bach ne spune o poveste cu pescăruși, dar tot timpul te trimite cu gândul la om, la dorințele sale de a cunoaște ceea ce se vede, dar și ceea ce nu se vede...Pescărușii din această carte au nume și prenume. O carte care se adresează

„Adevăratului Pescăruș Jonathan care trăiește în noi toți.”

Povestea începe frumos, cu momentele dimineții când omul și natura sunt parcă și mai mult legați unul de celălalt:

„La o milă de țăm, o barcă de pescari legase prietenie cu apa, iar chemarea pentru micul dejun scânteiasă în aer până când apărură o mie de pescăruși care încercau, zvâcnind și zbatându-se, să obțină câteva firimituri de hrană.”

Printre pescăruși, era unul care se interesa prea puțin de hrană . El avea alt ideal...

„Dar departe și singur, străin de orice barcă și țărm, Pescărușul Jonathan Livingston exersa. [...] Pentru cei mai mulți pescăruși, nu zborul contează, ci hrana. Dar pentru acest pescăruș, zborul era totul, nu hrana. Mai mult decât orice pe lume, Pescărușului Jonathan Livingston îi plăcea să zboare.”

Sigur că și în lumea pescărușilor există un conflict între generații...Mama îi spune:

„De ce nu mănânci, fiule, ai ajuns numai pene și os!”

Eroul nostru exersa toată ziua zborul:

„Când Pescărușul Jonathan s-a întors la Stol, pe plajă era noapte târziu. Îmbătat de plăcere, mai făcu un luping la aterizare, însoțit de un tonou rapid, chiar înainte de a lua contact cu solul.”

Exercițiile de zbor încep să-și arate utilitatea:

„Când vor auzi de Recordul meu, se gândea el, vor înnebuni de fericire. Viața are o altă semnificație acum! Ne putem ridica noi înșine din ignoranță, putem deveni noi înșine ființe ale perfecțiunii, inteligenței și talentului.”

Sigur că realizările sale în domeniul zborului nu puteau fi privite cu ochi buni în neamul pescărușilor. Este chemat la judecată.

„Pescărușul Jonathan Livingston, în Centru pentru Ocară! [...] Parcă-l pocnise cineva-n cap cu o scândură. I se muieră genunchii, i se pleoștiră aripile, urechile îi țuiiau.”

Este condamnat la izolare printre ai săi,

„-...pentru cumplita sa nesăbuiță, intona vocea solemnă, pentru violarea demnității și tradițiilor neamului pescărușilor...”

Degeaba încearcă pescărușul nostru să se justifice în fața judecătorilor săi, incapabili de a năzui spre mai sus:

„-Nesăbuiță? Fraților! Strigă el. Oare un pescăruș care descoperă și urmează un sens în viață, un țel mai înalt este nesăbuit? Mii de ani ne-am zbatut să obținem pește; acum, rațiunea vieții noastre e alta- să ne desăvârșim, să explorăm, să fim liberi!”

Nimeni nu-l înțelege, toți îl ignoră:

„-Frăția noastră a încetat! Au intonat pescărușii într-un singur glas și, astupându-și solemn urechile, i-au întors spatele.”

Nu izolarea e cel mai supărător lucru, ci ignoranța de care nici măcar nu erau conștienți cei din neamul său:

„Singura lui suferință nu era singurătatea, ci faptul că ceilalți pescăruși nu voiau să creadă în strălucirea zborului care-i aștepta; nu voiau să deschidă ochii și să vadă.”

Tot exersând fel de fel de figuri de zbor și de aterizare, Jonathan se zdrobește de o stâncă și ajunge în altă lume, evident mai bună, așa cum ne-o imaginăm și noi, oamenii.

„Bănuiești prin câte vieți am trecut până să ne dăm seama că viața înseamnă mai mult decât hrană, luptă pentru putere, Stă? [...] Scopul nostru în viață este să atingem acea desăvârșire și s-o dezvăluim celorlalți. [...] ne alegem lumea următoare în funcție de ceea ce învățăm în această lume.”

Important e ca din această lume să învățăm câte ceva...

„Dacă nu înveți nimic, lumea următoare este întocmai ca aceasta, cu aceleași limite și aceleași apăsătoare greutăți pe care trebuie să le birui.”

Chiang, pescărușul șef al unui stol din altă lume:

„Paradisul nu este un loc sau un timp. A fi desăvârșit – iată paradisul. ”

Pescărușul Chiang îl inițiază pe Pescărușul Jonathan Livingston în noua lume:

„Dacă vrei, putem începe să învățăm cum să învingem timpul. Vei fi în stare să pornești în sus și să cunoști ce înseamnă bunătatea și dragostea.”

Scriitorul Richard Bach folosește elemente tehnice specifice sfârșitului secolului XX:

„...devenise elevul favorit al Starostelui însuși, înghițea idei noi ca un computer aerodinamic cu pene.”

În lumea desăvârșită în care ajunge, Jonathan își exersează trăsăturile de caracter decât însușirile fizice.

„Cu cât își exersa mai mult bunătatea, cu cât încerca mai mult să cunoască natura iubirii, cu atât mai mult dorea să se întoarcă pe Pământ.”

Dorește să se întoarcă pe Pământ. Pescărușul Sullivan încearcă să-i tempereze elanul de reîntoarcere:

„Jon, tu ai fost proscris odată. Doar înțelege adevărul proverbului: „Cu cât zbori mai sus, cu atât vezi mai departe”. Pescărușii de la care ai venit stau pe Pământ cârâind și luptându-se între ei. Sunt la o mie de mile de paradis și tu vrei să le arăți paradisul de acolo, de jos!”

Pescărușul Sullivan și Pescărușul Jonathan Livingston sunt legați printr-o strânsă prietenie , dar ceva îi desparte. Jonathan vrea să se întoarcă în lumea de unde a venit și să-i învețe pe semenii săi desăvârșirea. Atunci, din păcate,

*„Dacă învingem spațiul și timpul, ne vom fi distrus propria noastră frăție.
Dacă învingem spațiul, rămânem numai cu Aici. Dacă învingem timpul, rămânem numai cu Acum.”*

Și alți pescăruși încearcă să-și depășească limitele și să-i învețe pe alții ceea ce ei știau deja să facă. Dar, cu ce urmări toate acestea...

„Pescărușul Fletcher Lynd se izbi cu o viteză de peste două sute de mile la oră, de o faleză

CARTE: „Pescărușul Jonathan Livingston” de Richard Bach

Scris de Horia Picu

Duminică, 07 Iulie 2013 06:05 -

masivă de granit. Stânca i se păru o uriașă de piatră care ducea spre altă lume. O explozie de teamă, de durere și de întuneric, după care se trezi purtat la întâmplare, pe un cer foarte ciudat, uitând, amintindu-și, uitând din nou; era trist și mai ales, îi părea rău, nespus de rău.”

Pescărușul Jonathan Livingston dispăruse în văzduh. Pescărușul Fletcher continuă pe drumul deschis de prietenul său și dă lecții învățăceilor inaripați:

„Pentru început, trebuie să înțelegeți că un pescăruș este ideea nelimitată a libertății,[...] iar întregul vostru trup de la o aripă la alta nu este decât gândul vostru însuși.”

Dacă în loc de „pescăruș” am scrie „om” și în loc de „aripă” am scrie ceva specific din anatomia umană, am obține aceeași definiție, dar pentru om. Nu credeți?...